

CAPITOLUL 9

1. Îngerul al cincilea. Trâmbița a cincea este discutată în vs. 1–12. Această trâmbiță este primul “vai” (vezi cap. 8:13; cf. cap. 9:12,13).

O stea care căzuse. Steaua descrisă aici nu este văzută căzând, asemeni celei de sub trâmbița a treia (cap. 8:10), ci este arătată ca fiind deja căzută pe pământ.

Este interesant de notat, în trecere, că simbolul unei stele căzătoare apare și în literatura ebraică apocaliptică pentru a-l descrie pe Satana ca o stea căzută din ceruri (Enoh 88:1; R. H. Charles, *The Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament*, vol. 2, p. 251).

I s-a dat. Aceasta implică faptul că puterea reprezentată de cheie nu era intrinsecă, ci îi fusese acordată de o putere mai mare.

Cheia. Posesiunea cheii implică puterea de a deschide și de a închide (vezi Apoc. 3:7; cf. Mat. 16:19).

Un număr de comentatori au identificat cea de-a cincea și cea de-a șasea trâmbiță cu ravagiile sarazinilor și turcilor. Ei arată spre războaiele între perși sub Khosrau al II-lea (590–628 d.Hr.) și romani sub Heraclius I (610–641) ca slăbind puterea acestor două imperii și pregătind astfel calea pentru cucerirea musulmană. Cheia, sugerează ei, este căderea lui Khosrau, a cărui înlăturare și ucidere din anul 628 d.Hr., au marcat sfârșitul Imperiului Persan ca putere efectivă și au deschis calea înaintării forțelor arabe.

Fântânii Adâncului. Gr. *phrear tēs abussou*, “fântâna [locului] fără fund” sau “fântâna abisului”. Cuvântul *abussos* este deseori folosit în Septuaginta pentru a traduce ebraicul *tehom* (vezi Gen. 1:2, unde *abussos* reprezintă oceanul preistoric). În Iov 41:31 reprezintă marea în general, iar în Ps. 71:20, adâncurile pământului. *Abussos* este și sălașul leviatanului. Astfel textul Septuagintei

pentru Iov 41:22,23,25 (vs. 31,32,34 ale textului masoretic, și al versiunii Cornilescu) redă, “El [leviatanul] face adâncul [*abussos*] să clocotească ca un cazan de aramă; și privește marea ca pe un vas cu mir, partea cea mai de jos a adâncului ca roabă: el cunoaște adâncul ca fiind domeniul lui. ... El se uită la orice lucru înălțat: și el este împăratul tuturor celor ce se află în ape” (traducerea engleză în ediția Bagster a Septuagintei). În ceea ce îi privește pe arabi, fântâna adâncului poate fi văzută ca reprezentând vastele întinderi ale deșerturilor arabe de unde au ieșit acești urmași ai lui Mahomed pentru a-și răspândi stăpânirea pe largi teritorii.

2. Fântâna Adâncului. Vezi v. 1.

Întunecat. Compară cu cap. 6:12. Întunericul este de altfel o caracteristică a celei de-a cincea plăgi (cap. 16:10). În ceea ce îi privește pe musulmani, întunecarea soarelui poate fi privită ca fiind o întunecare a soarelui creștinismului. Acesta a fost efectul răspândirii religiei islamului.

3. Lăcuste. Această pedeapsă aduce aminte de lăcustele care au umplut Egiptul (Exod. 10:13–15). Foarte timpuriu, în secolul al VIII-lea d.Hr., un călugăr spaniol, Beatus, se spune că ar fi identificat acest simbol al lăcustelor cu arabii musulmani, care în timpul său tocmai invadaseră Africa de nord, Orientul apropiat și Spania. De la el încoace mulți comentatori au fost menționați ca având o identificare similară.

Scorpiile. Lăcustele obișnuite nu atacă ființele umane, dar aceste lăcuste sunt descrise ca având veninul scorpionilor. Scorpionii sunt descriși ca fiind ostili oamenilor (vezi Eze. 2:6; Luca 10:19; 11:12).

4. Să nu vatăme. Lăcustele distrug vegetația, și nu oameni. Dar acestor lăcuste li s-a poruncit să nu rănească nici o plantă. Atacurile lor trebuie direcționate numai împotriva oamenilor necredincioși.

Cei ce identifică simbolul lăcustelor cu sarazinii au sugerat că această oprire reflectă politica cuceritorilor arabi de a nu distruge proprietăți fără chibzuință sau să ucidă creștini sau evrei atâta timp cât ei se vor supune plății unui tribut. Cu privire la o anumită clasă de oameni, se spune despre Abu-beer, succesorul lui Mahomed, că ar fi ordonat soldaților săi: “Veți găsi un alt neam de oameni care aparțin sinagogii Satanei, care și-au ras cununi pe capete; asigurați-vă că le-ați spintecat capetele, și nu le acordați nici o îndurare până când fie se întorc la mahomedanism, fie plătesc tribut” (citată în Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, J. B. Bury, ed., vol. 5, p. 416). Această grupare de oameni nu a fost identificată cu certitudine.

Când este aplicată la arabii musulmani această restricție poate fi văzută ca reprezentând politica lor de a permite celui cucerit să trăiască. Această conduită a fost adoptată pentru ca cuceritul să îl sprijinească pe cuceritor în viitoarele lui cuceriri.

Pe frunte. Vezi Eze. 9:4; Apoc. 7:3.

N-au pe frunte pecetea. Unii au sugerat că, întrucât păstrarea sabatului este în ultimă instanță semnul exterior al lucrării de sigilare a Duhului Sfânt (vezi Eze. 9:4), cei atacați de “lăcuste” aici sunt cei ce nu țin adevăratul sabbat.

5. Nu să-i omoare. Pedepșa adusă de lăcuste este durerea, nu moartea.

Cinci luni. Pentru o discuție asupra acestei perioade vezi Note adiționale la sfârșitul capitolului.

Scorpiei. Vezi v. 3. Înțepătura unui scorpion poate fi foarte dureroasă, dar este rareori mortală pentru om.

6. Vor căuta moartea. Compară atitudinea oamenilor de aici cu cei descriși în cap. 6:16. Vezi Iov 3:21; cf. Ier. 8:3.

7. Semănau cu niște cai. Vezi Ioel 2:4, de care aduce aminte acest pasaj. Unii văd în cai o referire la cavalerie, un element proeminent în forțele militare arabe.

Cununi. Gr. *stephanoi*, simboluri ale biruinței (vezi cap. 2:10). Unii văd aici o

referire la turbane, care a fost pentru mult timp tradiționalul acoperământ al capului la arabi.

Fete de oameni. Probabil o sugerare a faptului că agenții acestei pedepse sunt ființe umane.

8. Părul de femeie. Unii au aplicat acest element al viziunii la părul lung purtat de către trupele arabe.

Dinți de lei. Acest simbol sugerează putere și rapacitate.

9. Platoșe de fier. Crusta lăcustelor poate să fi sugerat această descriere. Simbolul indică imbatabilitatea agenților acestei judecăți.

Vuietul unor care. Compară cu Ioel 2:5.

10. Ca de scorpia. Adică asemeni cozilor scorpionilor care au acul veninos.

Să vatăme pe oameni. Vezi v. 5.

Cinci luni. Vezi Note adiționale la sfârșitul capitolului.

11. Peste ele aveau ca împărat. Înțeleptul Agur a declarat că “lăcustele n-au împărat, și totuși pornesc toate în cete” (Prov. 30:27). Lăcustele din pasajul de față sunt în orice caz mult mai bine organizate în lucrarea lor distructivă, căci au peste ele un comandant de ale cărui porunci ascultă. Cei care aplică a cincea și a șasea trâmbiță la arabii musulmani și turci văd în acest împărat o referire la Osman I (1299–1326), fondatorul tradițional al Imperiului Otoman. Primul său atac asupra Imperiului Grec care, conform lui Gibbon a avut loc la 27 iulie 1299, este văzut ca marcând începutul perioadei de cinci luni de chin (Apoc. 9:7, 10). Pentru o discuție asupra acestei perioade vezi Note adiționale la sfârșitul capitolului.

Îngerul. Sau “trimisul”, cel care conduce forțele ce ies din fântâna adâncului.

Adâncului. Vezi v. 1.

Abadon. Gr. *Abaddōn*, o transliterare a ebraicului *'Abbadon*, “distrugere”, “ruină”. Acest cuvânt este folosit cu sensul general din Iov 31:12, și este asemănat cu “locuința morților” (ebraică *she'ol*, simbolica lume a morților; vezi Prov. 15:11) din Iov 26:6. Folosirea aici a unui nume ebraic este

semnificativă în ceea ce privește faptul că mare parte din simbolismul lui Ioan este de origine ebraică și iudaică. În tradiția iudaică 'Abbadon-ul este personificat (vezi Talmud *Shabbath* 89a).

Pe grecește. Ioan adaugă numele grec care traduce 'Abbadon pentru cititorii săi de limbă greacă.

Apolon. Gr. *Apolluōn*, “unul care distruge”, “un distrugător”.

12. Nenorocire. Vezi cap. 8:13.

13. Îngerul al șaselea. Adică cel de-al doilea vai (vezi cap. 8:13; 11:14; cf. cap. 9:12).

Patru coarne. Indicația textuală (vezi cap. 1:3) este împărțită între redarea aceasta sau doar simplu “coarne”. Pentru o discuție asupra coarnelor altarului tămâierii în cortul din pustie vezi Exod. 37:26.

Altarului de aur. Fără îndoială este același altar cu cel unde îngerul slujise rugăciunilor sfinților (cap. 8:3–5).

14. Patru îngeri. Anterior profetul văzuse patru îngeri care aveau puterea de a ține vânturile din suflarea lor (cap. 7:1). Ei au o putere mondială; cei patru de aici par a fi localizați.

Majoritatea comentatorilor care au interpretat cea de-a cincea trâmbiță ca aplicându-se sarazinilor au văzut în cea de-a șasea trâmbiță pe turci. Unii dintre aceștia identifică pe cei patru îngeri cu cei patru sultani ai Imperiului Otoman, numiți a fi Aleppo, Iconium, Damascus și Bagdad. Alții văd în acești îngeri forțele distructive care au înaintat împotriva lumii apusene.

Legăți. Literal, “au fost legați”. Acești îngeri au fost ținuți din lucrarea judecării până la momentul când cel de-al șaselea înger va suna din trâmbiță.

Euftrat. Comentatorii care aplică cea de-a șasea trâmbiță la turci dau o interpretare literală Euftratului, în sensul că din această zonă a Euftratului au venit turcii atunci când au intrat în Imperiul Bizantin. Dar, întrucât numele Sodoma, Egipt (cap. 11:8) și Babilon (cap. 14:8; 17:5; 18:2,10,21) sunt folosite simbolic în Apocalipsa, alți comentatori susțin că Euftratul ar trebui de asemenea înțeles simbolic (vezi cap. 16:12).

Unii dintre aceștia notează că, pentru israeliți, Eufratul constituia frontiera nordică a țării pe care ideal aceștia trebuiau să o ocupe (Deut. 1:7, 8) și pe care, la apogeul puterii lor, au dominat-o, cel puțin într-o anumită măsură (vezi 1 Împ. 4:21). Dincolo de Euftrat erau națiunile străine din nord care în mod repetat măturau și înghețeau Israelul (cf. Ier. 1:14). Conform acestui punct de vedere aici Euftratul indică o frontieră dincolo de care Dumnezeu ține forțele ce vor duce la îndeplinire judecata. Sa sub cea de-a șasea trâmbiță.

Sunt alții care fac o legătură între Euftrat și Babilonul tainic. Ei indică faptul că, întrucât mai târziu în Apocalipsa apostazia finală este descrisă ca fiind Babilonul tainic (cap. 17:5) și o atenție deosebită este atrasă asupra faptului că stă pe “ape mari” (v. 1), și întrucât Babilonul istoric era literal situat pe apele Euftratului (vezi Vol. IV, p. 796), Euftratul este aici un simbol pentru domeniul puterii reprezentate ca Babilonul tainic (cf. cap. 16:12).

15. Patru îngeri. Vezi v. 14.

Pentru ceasul. Cu privire la expresia “pentru ceasul, ziua, luna și anul” vezi Note adiționale la sfârșitul capitolului; cf. cap. 17:12.

A treia parte. Vezi cap. 8:7.

16. Oștire ... de călăreți. Cei patru îngeri sunt descriși ca vărsându-și furia judecăților lor prin mijloacele unei mari oștiri de cavalerie. În vremurile antice cavaleria era cea mai rapidă și mai mobilă diviziune a armatei. De aceea aici poate fi văzută ca simbolizând rapiditatea și proporțiile prin care va veni această pedeapsă.

Douăzeci de mii de ori zece mii. Adică două sute de milioane. Numărul este fără îndoială simbolul unei oștiri vaste, nenumărate.

Am auzit. Sintaxa frazei în greacă poate sugera că Ioan a auzit acest număr și i-a înțeles semnificația. Informația orală i-a confirmat impresia unei gloate nenumărate.

17. Mi s-au arătat. Descrierea cailor și a călăreților lor pare să urmeze familiarul paralelism inversat ebraic: mai întâi caii,

apoi sunt menționați călăreții; apoi sunt descriși călăreții, și în final iar caii.

Platoșe. Adică ale călăreților.

Ca focul. Adică arzătoare. Probabil că nu numai armura călăreților apărea strălucitoare, ci și trupele însele se poate să fi apărut profetului ca îmbrăcate în foc. Vezi mai jos la “iacint”.

Iacint. Gr. *huakinthinos*, o culoare violetă sau un albastru închis. Unii sugerează că asta poate reprezenta fumul ce însoțește focul (vezi mai jos “foc, fum și pucioasă”). Alții văd culoarea ca fiind o descriere a uniformelor turcești, în care roșul (sau stacojiu), albastru, și galben erau predominante. Focul, cred ei, reprezintă culoarea roșie, iar pucioasa galbenul.

Pucioasă. Gr. *theiōdeis*, “sulfuros”, “de pucioasă”. Foc și pucioasă sunt menționate adesea împreună în cartea Apocalipsei (cap. 9:18; 14:10; 19:20; 20:10; 21:8). Pentru o posibilă semnificație a culorii vezi cele de mai sus la “iacint”.

Capete de lei. Această comparare a “călăreților” cu regele animalelor sugerează ferocitate și maiestate.

Foc, fum și pucioasă. Aceleași lucruri care au părut că înveșmântează călărimea ies acum din gurile cailor lor. Menționarea “fumului” în locul “iacintului” călăreților întărește sugestia că cele două sunt asemenea (vezi cele de mai sus la “iacint”). Compară cu descrierea leviatanului din Iov 41:19–21. Comentatorii care identifică cea de-a șasea trâmbiță cu ravagiile turcilor otomani văd în “foc, fum și pucioasă” o referire la folosirea pulberii și a armelor de foc, introduse cam în această perioadă. Ei indică faptul că descărcarea unei muschete de un soldat aflat călare pare să se vadă de la distanță ca și cum ar veni din gura calului.

18. A treia parte. Vezi cap. 8:7.

Aceste trei urgii. Faptul că aceste judecăți sunt numite urgii este privit de unii ca o sugestie asupra paralelei ce există între trâmbițe și cele din urmă șapte plăgi (vezi cap. 8:6).

Foc ... fum ... pucioasă. Vezi v. 17.

19. Gurile. Ioan deja a descris acești cai ca ucigând oamenii prin focul, fumul și pucioasa care ies din gurile lor (vezi v. 17).

Cozile. Acești cai își descarcă mânia atât prin capetele și cozile lor. Compară cu lăcustele celei de-a cincea trâmbițe, ale căror bolduri erau în cozile lor (v. 10). În ceea ce îi privește pe turci, anumiți comentatori văd în aceste “cozi” o referire la coada de cal ca drapel turcesc.

20. Ceilalți oameni. Majoritatea oamenilor nu au fost distruși de aceste teribile pedepse, dar, în ciuda celor suferite de frații lor, ei nu au luat aminte așa cum ar fi trebuit și nu s-au pocăit.

Faptele mâinilor lor. În special idoli care i-au făcut (vezi Deut. 4:28; Ps. 135:15; Ier. 1:16). În vremurile moderne oamenii care în viața lor dau lucrărilor propriilor lor genii inventive o importanță mai mare decât dau lui Dumnezeu și împărăției Sale sunt deopotrivă condamnați. În timp ce sunt bune în ele însele, lucrările moderne confortabile – lucrările mâinilor oamenilor – pot umple adesea viețile oamenilor atât de mult încât să devină idoli asemeni celor din vechime, dumnezei de lemn, piatră sau metal. Compară cu 1 Ioan 5:21.

Dracilor. Gr. *daimonia*, “demoni” (vezi 1 Cor. 10:20). Aceasta se referă la închinarea spiritelor, obișnuită în vremurile antice și o practică larg răspândită între multe grupuri păgâne.

Idolilor. În contrast cu închinarea adusă spiritelor, aceasta condamnă închinarea adusă obiectelor concrete, dar lipsite de viață.

Aur. Aur, argint, aramă, piatră, lemn, sunt enumerate în ordinea descrescătoare a valorii lor ca materiale.

Nu pot nici să vadă. Nebunia idolatriei este dramatizată de faptul că aceste obiecte, cărora li se aduce închinare ca unor dumnezei, nu au nici măcar cele mai comune simțuri ale animalelor, și cu atât mai puțin ale oamenilor (vezi Ps. 115:4–7; Ier. 10:5; Dan. 5:23).

21. Uciderile. Păcatul idolatriei împotriva lui Dumnezeu duce adesea la

delicte ca cele prezentate aici (vezi Apoc. 21:8; 22:15; cf. Gal. 5:20).

Vrăjitoriile. Vezi cap. 18:23.

Curvia. Gr. *porneia*, “prostituție”, “infidelitate”, un termen general ce denotă

orice fel imaginabil de relație sexuală nelegitimă.

Furțișagurile. Vezi 1 Cor. 6:10.

NOTE ADIȚIONALE LA CAPITOLUL 9

Unul dintre primii comentatori biblici cunoscuți care ar fi identificat pe turci ca fiind puterea descrisă sub cea de-a șasea trâmbiță a fost reformatorul elvețian, Heinrich Bullinger (mort 1575 d.Hr.), deși Martin Luther atribuisese deja această trâmbiță ca simbol la musulmanilor. În orice caz, în datarea acestei trâmbițe comentatorii au arătat o largă divergență de opinii, deși majoritatea clară a comentatorilor au atribuit date pentru cea de-a cincea trâmbiță în timpul perioadei în care sarazinii erau în ascendență, iar pentru cea de-a șasea trâmbiță în timpul înfloririi fie a turcilor otomani fie a celor seleuci.

În 1832 William Miller a făcut o nouă încercare de a data aceste trâmbițe făcând între ele o legătură cronologică (în cea de-a cincea serie a unor articole din revista *Telegraph* din Vermont). Pe baza principiului an-zi (vezi Dan. 7:25), Miller a calculat cele cinci luni ale celei de-a cincea trâmbițe (Apoc. 9:5) ca fiind 150 de ani literali, iar ceasul, ziua, luna și anul al celei de-a șasea ca fiind 391 de ani și 15 zile. Mulți comentatori înaintea lui Miller adoptaseră aceleași calcule, dar nu au făcut legătura cronologică între cele două perioade. Miller a înaintat punctul de vedere conform căruia perioada de timp a celei de-a șasea trâmbițe urma imediat celei din trâmbița a cincea, împreună formând 541 de ani și 15 zile. Această perioadă a fost datată ca începând cu anul 1298 d.Hr., considerându-l drept primul atac al turcilor otomani ce a avut loc asupra Imperiului Bizantin, și terminându-se în anul 1839. Astfel, conform acestui punct de vedere, ambele trâmbițe reprezintă pe turcii otomani, cea de-a cincea înălțarea lor, iar cea de-a șasea perioada lor de dominație.

În 1838 Josiah Litch, unul dintre asociații lui Miller în mișcarea celei de-a doua veniri din America a revizuit datele lui Miller menționând anii 1299-1449 pentru cea de-a cincea trâmbiță, și 1449-1840 pentru trâmbița a șasea. Litch a acceptat data de 27 iulie 1299, pentru bătălia de la Bafeum, lângă Nicomedia, pe care el a privit-o ca primul atac al turcilor otomani asupra Imperiului Bizantin. El a văzut data anului 1449 ca semnificând colapsul puterii bizantine, căci spre sfârșitul anului 1448 un nou împărat bizantin, Constantin Palaeologul, a cerut permisiunea sultanului turc Murad al II-lea înainte de a îndrăzni să urce pe tron, și, în fapt, nu a primit coroana decât la 6 ianuarie 1449, după ce o astfel de permisiune i-a fost acordată. Litch credea că perioada de 150 de ani constituia timpul în care turcii otomani au “chinuit” (vezi v. 5) Imperiul Bizantin.

Așa cum s-a afirmat deja, Litch a notat anul 1299 ca fiind începutul celei de-a cincea trâmbițe, mai exact la data de 27 iulie 1299, data bătăliei de la Bafeum. El a calculat pentru această trâmbiță o perioadă de 150 de ani. Aceasta l-a adus la data de 27 iulie 1449, pentru începutul celei de-a șasea trâmbițe. Adăugând alți 391 de ani a ajuns la data de 27 iulie 1840. Cele 15 zile l-au dus în luna august a aceluiași an. El a prezis că în acea lună puterea Imperiului Otoman va fi doborâtă. În orice caz, la început el nu a fixat o zi precisă a lunii august. La scurt timp înainte de expirarea acestei perioade el a declarat că Imperiul Otoman va fi doborât pe data de 11 august, adică la exact 15 zile după 27 iulie 1840.

La acea vreme atenția lumii era direcționată asupra evenimentelor ce aveau loc în Imperiul Otoman. În luna iunie a anului 1839, Mohammed Ali, pașă al Egiptului și doar cu numele un vasal al sultanului, s-a răsculat împotriva stăpânului său. El i-a învins pe turci și le-a capturat flota. În această conjunctură sultanul Mahmud al II-lea a murit, iar miniștrii succesorului său, Abdul Mejid, au propus o înțelegere cu Mohammed Ali prin care acesta să primească drept moștenire pașalâcul Egiptului, iar fiul său Ibrahim, stăpânirea Siriei. În orice caz, Marea Britanie, Franța, Austria, Prusia și Rusia, care aveau toate interese în Orientul apropiat, au intervenit la acest moment insistând ca nici o înțelegere să nu fie făcută între turci și Mohammed Ali fără consultarea lor. Negocierile au fost tergiversate până în vara anului 1840, când, la data de 15 iulie, Marea Britanie, Austria, Prusia, și Rusia au semnat tratatul de la Londra, propunând să se susțină chiar prin forță termenii propuși în anul anterior de către turci. Cam la acest timp Litch a anunțat că a anticipat căderea puterii otomane la data de 11 august. În acea zi emisarul turc Rifat Bey a sosit la Alexandria cu termenii Conveției de la Londra. În aceeași zi, ambasadorii celor patru mari puteri au primit o comunicare din partea sultanului care se întreba ce fel de măsuri se vor lua într-o situație care va afecta vital imperiul său. I s-a spus că “au fost luate măsuri”, fără ca acesta să știe care erau. Litch a interpretat aceste evenimente ca fiind o recunoaștere a guvernului turc că puterea sa independentă fusese pierdută.

Aceste evenimente, având loc la exact timpul specificat de prezicerea lui Litch, au exercitat o largă influență asupra gândirii celor din America ce erau interesați în mișcarea milerită. Într-adevăr această prezicere a lui Litch a avut bătaie lungă dând credit și altor profeții temporale, neîmplinite încă – în mod special celei privitoare la cele 2300 de zile – ce erau predicate de către mileriți. Astfel această împlinire a anului 1840 a fost un factor semnificativ în consolidarea așteptării celei de-a doua veniri trei ani mai târziu (vezi GC 334,335).

Ar trebui clarificat faptul că, în orice caz, comentatorii și teologii au fost în general foarte divizați cu privire la însemnătatea trâmbițelor a cincea și a șasea. Aceasta s-a datorat în principal problemelor apărute în trei domenii: (1) sensul simbolismului în sine; (2) sensul textului grecesc; (3) evenimentele istorice și datele implicate. Pentru a dezbate adecvat aceste probleme am fi nevoiți să trecem de limitele permise ale acestui comentariu.

În general vorbind, interpretarea adventiștilor de ziua a șaptea asupra celei de-a cincea și a șasea trâmbițe, cu deosebire în ceea ce privește perioadele de timp implicate, este în esență cea a lui Josiah Litch.

COMENTARIILE ALE *Ellenei White* LA CAPITOLUL 9

Versete   **Referințe în *Spiritul Profetic***

5, 14, 15   GC 334